

livé ochromení výkonu veškeré trestní pravomoci. Je proto na místě, by ohledně údajů, které učiní kdo ve své vlastnosti jako svědek, byla připuštěna úchylka od všeobecné zásady § 490 tr. zák., v ten rozum, že svědek, jemuž nebylo prokázáno, že učinil údaje nepravdivé vědomě nebo dokonce úmyslně, nemůže se výkonem své povinnosti svědecké dopustiti trestného činu vůbec a urážky na cti zvláště. Ze shora uvedených vět dopisu vychází na jevo, že si obžalovaný byl své povinnosti udati soudu pravdu dobře vědom; že neměl dobrou vůli splniti svědeckou povinnost způsobem, vyhovujícím zákonu, nezjišťuje v tom směru nic ani rozsudek, který se odvolává prostě na rozsudek ze dne 24. října 1927, č. j. T 242/27. V důvodech tohoto rozsudku uvádí se však jen, že obžalovaný František K. potvrdil sice jako svědek, že K-ý pronesl závadný výrok tak, jak je žalován, a že výrok ten byl míněn na D-a, že však proti této výpovědi jsou výpovědi tří jiných svědků, kteří všichni potvrzují, že K-ý mluvil o hasičském plesu a prohlásil o sobě samém, že je neomylný jako papež, na konec pak praví se tam výslovně, že za uvedeného stavu věci nutno míti za to, že u Františka K-y, který šel tehdy kousek za K-ým a za ostatními svědky, není vyloučen omyl. Jelikož však rozsudek T 202/27 nezjišťuje, jak již shora uvedeno, ani toho nejmenšího, z čeho by se dalo usuzovati, že obžalovaný uvedl v dopise onen výrok, přisuzovaný K-ému, proti svému lepšímu přesvědčení nebo jsa si vědom nepravdivosti svého sdělení, dovolává se v tom směru naopak výhradně jen skutečnosti, že K-ý byl rozsudkem T 242/27 z obžaloby sprostěn, je na snadě úsudek, že jeho závěr, podle něhož v souzeném případě šlo o obvinění křivé, není než zjištěním; že tu šlo o obvinění objektivně křivé, že tedy pro onen další jeho závěr, podle něhož se obžalovaný dopustil přestupku podle § 487 tr. zák. také ve směru subjektivním, nejen nejsou v něm uvedeny důvody, nýbrž jeví se závěr ten neopodstatněným i po právní stránce, vzhledem k tomu, že rozsudek nezjišťuje vlastně vůbec základní znak subjektivní skutkové podstaty řečeného přestupku, vědomí obžalovaného, že ono sdělení jeho dopisu, v němž spatřuje rozsudek vinění Floriana K-ého z přestupku proti bezpečnosti cti, jest objektivně nepravdivé. Týmiž vadami právně mylného posouzení věci v obojím shora nastíněném směru jest arcí stížen i rozsudek soudu odvolacího, který se prostě stotožňuje s důvody, uvedenými v rozsudku prvé stolice. Bylo proto o zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. generální prokuratury na záštitu zákona podle § 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3599.

Udavači podle § 522 tr. zák. nepromíjí se jen výkon trestu, nýbrž zákon mu poskytuje úplnou beztrestnost; udání jest tu okolností trestnost vylučující ve smyslu § 259 čís. 3 tr. ř.

(Rozh. ze dne 26. září 1929, Zm II 224/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Jevíčku ze dne 21. listopadu 1928 ve výroku, jímž byl Bohumil P. uznán vinným přestupkem podle § 522 tr. zák., byl porušen zákon v ustanovení § 522 tr. zák. a § 259 čís. 3 tr. ř., výrok ten se zrušuje a obviněný Bohumil P. se podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostňuje z obžaloby podle § 522 tr. zák.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Jevíčku ze dne 21. listopadu 1928 uznáni byli Libor M., Leopold Š. a Bohumil P. vinnými přestupkem podle § 522 tr. zák., jehož se dopustili tím, že dne 1. listopadu 1928 ve V. O. hráli zapovězenou hru »ferbla«. Četnické oznámení, na jehož základě bylo trestní řízení v této věci zavedeno, uvádí výslovně, že trestný čin jakož i pachatele oznámil četnictvu dne 5. listopadu 1928 spoluobviněný Bohumil P. Rozsudek v důvodech tuto okolnost sice nezjišťuje, ale v záznamu uvádí soud Bohumila P-a výslovně jako udavače, vyznačiv na trestním lístku zaslaném státnímu zastupitelství, že »trest podle § 522 tr. zák. jakožto udavači prominut«. Odsouzením Bohumila P-a byl porušen zákon. § 522 tr. zák. stanoví, že třetina z vydobytych pokut připadne udavači a, pak-li by měl býti trestán, promine se mu také trest docela; zákon tím poskytuje udavači, jenž by jinak měl býti trestán, dopustiv se sám udaného činu trestného podle § 522 tr. zák., beztrestnost. Jde tu o případ, kdy právo státu, trestati, jež již bylo nastalo, pomíjí, jestliže se pachatel zachová způsobem v zákoně uvedeným, udá-li trestný čin. Toto jeho chování jest podmínkou, ke které zákon víže zánik práva státu na potrestání. Rozsudek vychází z mylného názoru, že jen výkon trestu se promíjí, an zákon, podle toho, co řečeno, poskytuje úplnou beztrestnost udavači, jinými slovy, udání trestného činu jest okolností trestnost vylučující. Onen rozsudek jest tedy věcně nesprávný, kromě toho příčí se i formálnímu ustanovení trestního řádu, jenž v § 259 čís. 3 tr. ř. ustanovuje, že, jsou-li tu okolnosti, následkem kterých jest trestnost vyloučena, jest obviněného z obžaloby sprostiti. Bylo proto o zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3600.

Byli-li původce a zodpovědný redaktor sprostění vzhledem k § 4 tisk. nov. z obžaloby, při čemž však podle § 13 tisk. nov. vysloveno, že pravdivost zprávy prokázána nebyla, a uloženo zodpovědnému redaktorovi a vydavateli, by bezplatně a bez poznámky uveřejnili rozsudekový výrok a hradili útraty, jest jim přiznati právo zmateční stížnosti.

Postup podle § 2 (2) tisk. nov. je právem, nikoli povinností osoby zprávou dotčené.

Pramen zprávy (úřední) musí býti ve smyslu § 2 (1) tisk. nov. uveden v těsné spojitosti se zprávou dodanou od státního úřadu (hned při jejím uveřejňování); není proto této podmínce beztrestnosti podle § 2 tisk. nov. vyhověno tím, že se teprve dodatečně za zahájeného již